

жденъето на своята татковнина. Той видѣ сълзитѣ които са роняхъ изъ очитѣ на войнитѣ, и прости са съ тѣхъ простичко и трогателно. Подиръ туй той отиде въ конгресса и сие отъ себе военното началство, съ което бѣше облѣченъ въ минутата на опасността и което употреби съ голѣма полза и слава.

« Има много людие, които сж показали високи заслуги, за които обществото имѣ дължи благодарность, каза му предсѣдательтъ на туй събрание, но вамъ, милостивий господине, са дължни особита благодарность и похвала, вашитѣ трудове съ най съществень начинъ спомагахъ за побѣдата и за водвореньето на свободата и на независимостъта у нашата страна; тѣ иматъ право за признателностьта на свободний народъ ».

Конгресстъ рѣши да издигне Вашингтону конна статуя въ тозъ градъ, дѣто ще бжде сѣдалището на правителството, и да нарече тозъ градъ на неговото име. Като избави своето отечество, Вашингтонъ съ простота на старовременния Римлянинъ върна са въ своята държава у Мон-Вернонъ, стоя тамъ при разработваньето на полетата и живѣ като най безкористния отъ гражданитѣ и най скромния отъ всичкитѣ людие.

Колкото за Франклина, той като уекчи свободното съществуване на отечеството си чрезъ парижкия договоръ, разшири и опредѣли търговскитѣ му сношения въ различнитѣ части на Европа. Ту самичкъ, ту съ Адамса Джона и Джефферсона, той заключаваше договори съ Швеция и съ Пруссия, захващаше прего-